

Центр філологічних досліджень

**«СУЧАСНА ФІЛОЛОГІЯ:
АКТУАЛЬНІ НАУКОВІ ПРОБЛЕМИ
ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ»**

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ**

22-23 квітня 2016 р.

Одеса

Цвяк Л. В. СКОРОЧЕННЯ В СУЧАСНИХ ВІЙСЬКОВИХ ТЕКСТАХ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ.....	92
Шапран І. В. НІМЕЦЬКИЙ СЛОВОТВІР ТА ЙОГО ПРАГМАТИЧНІ МОЖЛИВОСТІ.....	95

НАПРЯМ 5. ЗАГАЛЬНЕ, ПОРІВНЯЛЬНО-ІСТОРИЧНЕ, ТИПОЛОГІЧНЕ МОВЗНАВСТВО

Білянніна В. І. ТИПИ ДІАЛОГОВИХ КОНСТРУКЦІЙ У МОВІ КИТАЙСЬКИХ ХУДОЖНІХ ТЕКСТІВ XVIII-XXI СТ.....	99
Mamatova V. V. GENDERED LANGUAGE AS THE DEVIATION FROM HETERONORMATIVE LANGUAGE.....	102
Новосадська О. Б. ФЕНОМЕН «ЖІНОЧОЇ ПРОЗИ».....	104
Рудзевич А. М. ЛІНГВІСТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ІРОНІЇ В ХУДОЖНЬОМУ ТЕКСТІ.....	107

НАПРЯМ 6. ФОЛЬКЛОРИСТИКА

Белобородова Д. О. КАТЕГОРІЯ СПАТІАЛЬНОСТІ: ДОМІНАНТНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ.....	111
Гончарук В. А. РИТУАЛЬНЕ МОВЛЕННЯ У ПОЛОГОВІЙ ОБРЯДОВОСТІ УКРАЇНЦІВ СХІДНОГО ПОДІЛЛЯ.....	114

НАПРЯМ 7. МОВА І ЗАСОБИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Подопригора В. С. ПСИХОЛІНГВІСТИЧЕСКИЙ И ЛИНГВОДИДАКТИЧЕСКИЙ АСПЕКТЫ ОБУЧЕНИЯ РУССКОГО ЯЗЫКА КАК ИНОСТРАННОГО.....	118
---	-----

НАПРЯМ 8. МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ

Землянська Н. В. THE DEVELOPMENT OF INTERCULTURAL COMPETENCE IN ENGLISH PHILOLOGY STUDENTS.....	122
Макадзеба М. Є. НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В СЕРЕДНІЙ ТА СТАРШІЙ ШКОЛІ: ЛІНГВОКРАЇНОЗНАВЧИЙ АСПЕКТ.....	124
Субота Е. В. НЕВЕРБАЛЬНАЯ КОММУНИКАЦИЯ В АРАБСКОЙ КУЛЬТУРЕ.....	126
Юніна О. Є. НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ В УМОВАХ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ.....	130

НАПРЯМ 8. МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ

Землянська Н. В.

кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри англійської філології

*Київський університет імені Бориса Грінченка
м. Київ, Україна*

THE DEVELOPMENT OF INTERCULTURAL COMPETENCE IN ENGLISH PHILOLOGY STUDENTS

The integration processes of Ukraine into the European and world educational space inevitably lead to a new vision of the main goal of learning foreign languages in higher educational institutions. It has become clear that it is necessary to change the status of discipline «Foreign Language» in terms of its cultural function. This shift is especially important when it comes to teaching philology students since a modern specialist must possess certain volume of not only linguistic, cultural and socio-cultural knowledge, but also the skills and abilities that allow them to adequately express themselves in situations of intercultural communication.

The analysis of scientific literature suggests that both Ukrainian and foreign scholars in the field of sociology, cultural studies, psychology, linguistics, philosophy and education show the increased interest in issues of intercultural communication. Different aspects of communicative competence and intercultural competence, as its integral part, are the subject of research of such scientists as B. Belyaev, B. Carabao, R. Brislin, D. Deardorff, M. Cortazzi, M. Guilherme and others.

Regarding the essence of the concept «intercultural competence» it should be noted that there are several approaches to its definition. Within the cognitive approach this concept is seen as cognitive knowledge embodied in behavioural skills. The purpose of the mentioned approach is to improve understanding and increase tolerance towards other cultures. Deardorff defines intercultural competence as «the ability to develop targeted knowledge, skills and attitudes that lead to visible behaviour and communication that are both effective and appropriate in intercultural interactions» [2, c. 55–56]. Guilherme, on the other hand, defines «intercultural communication» as the «ability to interact effectively with people from cultures that we recognise as different from our own» [3, c. 5–7]. Therefore, she equates intercultural communication with «effective interaction» in the sense of «accomplishing a negotiation between people, based on both culture-specific and culture-general features, that is, on the whole respectful of and favourable to each». Acquiring «intercultural competence» has nowadays become one of the main goals of foreign language instruction for more and more practitioners, since it goes beyond «communicative competence», the mere exchange of information, requiring the establishment and maintenance of

relationships [3, c. 12]. Intercultural competence also means the willingness and ability to take adequate decisions in everyday situations, reaching positive results, making the choice of appropriate behaviour, and especially importantly, maintaining individuality and developing capacity to self-understanding and identification.

Developing intercultural communication is considered a complex and difficult phenomenon because it explicitly or implicitly implies widening one's horizons and adopting a respectful and tolerant attitude towards otherness. This new conception of the «intercultural being» in an intercultural world has provided foreign language teaching with a new educational dimension because it not only implies learning a new linguistic system, but also accepting and valuing a different way of living and understanding life [1, c. 33–35]. It is only by knowing about and by striving to understand different peoples that our own cultural system and values can be appreciated in their relative and not in their absolute worth. In this sense, foreign language learning in context, that is to say, the connection between a linguistic code and its people, seems to be paramount.

Cross-cultural approach to teaching foreign language as a basic discipline within the curriculum for the English philology students foresees the acquisition of linguistic and sociocultural knowledge, formation in future linguists and translators communicative skills and abilities based on the rules and norms of verbal and non-verbal communication, traditional in the language community whose language is studied. What is more, culture should be understood widely: it is not only the language, national peculiarities, but also professional, age, gender, religious culture.

Therefore, the formation of intercultural communicative competence in students of English philology is of utmost importance and can be realized using the following principles. The principle of authenticity means the wide use of thematically organized authentic materials of socio-cultural linguistic nature. The topics discussed should cover all areas of communication (personal, public, educational). It goes without saying that attracting a large array of linguistic and cultural information activates cognitive activity in students and brings up observation skills. However, it is worth mentioning that the materials must be not only authentic, but also up-to-date and reflect the modern tendencies in society. It is also important to follow the principle of relevance. It means that not all the topics can be proposed to the students for discussion even if they are considered an integral part of the socio-cultural environment. If the students are made to read or talk about sensitive topics, it might discourage them from perceiving the material adequately. Of course, it is impossible to understand the cultural and national peculiarities without communicating with the representatives of this culture. Therefore, the principle of openness plays a significant role here. This principle implies the active utilizing of the Internet resources and services in order to create a platform for communication, exchange of ideas, working on the common projects. Another important principle of culturally oriented education is active participation of students in the learning process. It is necessary to provide students with the opportunity to express their thoughts and feelings on certain issues, encourage them to compare different social phenomena, discuss them through the prism of their own experience and national identity.

Implementation of culturally oriented training might have different forms and methods and the successful use of the above principles meets the ultimate goal of forming intercultural communicative competence in English philology students.

REFERENCES

1. Cortazzi M., Jin L. Culture in Second Language Teaching and Learning. Cambridge : Cambridge University Press. – 1999. – 219 p.
2. Guilherme M. Intercultural Competence. Routledge Encyclopaedia of Language Teaching and Learning. London : Routledge. – 2000. – 300 p.
3. Deardorff, D. 2008. Intercultural competence : A definition, model, and implications for education abroad. Stylus Publishing. – 2008. – 109 p.
4. Deardorff, D. The Handbook of Intercultural Competence. Thousand Oaks, CA : SAGE Publications. – 2009. – 258 p.

Макадзеба М. Є.

студентка III курсу

Черкаський національний університет

імені Богдана Хмельницького

м. Черкаси, Україна

НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В СЕРЕДНІЙ ТА СТАРШІЙ ШКОЛІ: ЛІНГВОКРАЇНОЗНАВЧИЙ АСПЕКТ

Поглиблення міжнародних зв'язків України та її інтеграція до загальноєвропейських структур підвищує роль іноземної мови (ІМ) як важливого засобу міжкультурної комунікації. З розвитком євроінтеграційних процесів створюються умови для реалізації таких завдань, як: гуманізація освіти; адаптація особистості до життя у полікультурному просторі; виховання і розвиток людини, орієнтованої на співпрацю і взаємодію у полікультурному середовищі; гуманістичний розвитку особистості у контексті діалогу культур.

Одним із важливих завдань вивчення ІМ у середній та старшій школі сьогодні є лінгвокраїнознавчі знання. В їх основу покладено не лише норми національних культур та традицій, але й фонові знання, загальнокультурні цінності. Однак зміст сучасних навчальних програм з ІМ у середній та старшій школі не достатньо забезпечує можливість для розвитку у майбутніх фахівців лінгвокраїнознавчої компетенції. При вивченні їх необхідно формувати у школярів високий рівень комунікативної компетенції.

Країнознавчі фонові знання (за визначенням Є. М. Верещагіна й В. Г. Космарова) – це «знання, які наявні у свідомості людини, а також тієї спільноти людей, до якої певний індивід належить» [1, с. 57]. Лінгвокраїнознавство як аспект викладання іноземних мов та галузь лінгвістики має свій власний матеріал.